

РЕШЕНИЕ

№ 742

гр. София, 08.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18
състав,** в публично заседание на 18.01.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **6074** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/. Образувано е по искова молба на И. И. Й., [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] чрез адвокат М. К., САК, със съдебен адрес: [населено място], [улица], с която на основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ е предявен иск срещу Столична дирекция на вътрешните работи при Министерство на вътрешните работи /СДВР при МВР/ с адрес: [населено място], [улица] за осъждане на ответника да заплати сумата 3000,00лв., представляваща претърпени неимуществени вреди, вследствие на незаконосъобразен административен акт-Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №22-4332-000168/12.01.2022г., издадена от И. Й. на длъжност полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“, СДВР, с която е наложена принудителна административна мярка по чл.171, т.2а, б.,а“ от ЗДВП–„прекратяване на регистрацията на ППС за срок от шест месеца“, във връзка с чл.102, ал.1, т.1 от ЗДВП /Закон за движение по пътищата/, отменена с Решение №4120/20.06.2022г. по адм.д.№1215/2022г. по описа на АССГ, 75 състав. С исковата молба е отправено искане за присъждане и на законната лихва върху претендираната от ищцата сума, считано от датата на завеждане на молбата в съда. Развити са съображения по отношение наличието на твърдените за причинени й неимуществени вреди, за които се търси обезщетение, за периода, през който е била прекратена регистрацията на собственото й МПС. Твърди се, че същите се изразяват в

създадени негативни психични преживявания, включващи неудобство от невъзможността да ползва автомобила си, тревожност, безпокойство, понижено настроение, чувство на невъзможност за справяне със ситуацията и планиране на бъдещето, обида и негодувание срещу несправедливостта.

В проведеното открито съдебно заседание ищцата, чрез пълномощника си по делото-адвокат К. от АК [населено място], поддържа изцяло исковата претенция за присъждане на обезщетение за причинени неимуществени вреди, като уточнява, че периодът, за който се претендира заплащане на обезщетение, е от 29.12.2021г. до 19.07.2022г., до който период, съгласно представеното съобщение от 13.09.2022г. на МВР е посочено, че е възстановена регистрацията на автомобила. От съда се иска уважаване на предявения иск в размер на 3000,00лв. и присъждане на сторените в това производство съдебно-деловодни разноски и възнаграждение за адвокат.

В постъпил по делото, в срока по чл.131, ал.1 от ГПК писмен отговор от ответника, чрез процесуалния му представител, се излагат доводи за неоснователност и недоказаност на разглеждания пред съда иск с оглед реалната липса на твърдените неимуществени вреди от отменения като незаконосъобразен административен акт и наличието на причинна връзка между акта и настъпилия, според ищцата, вредоносен резултат, т.е. в исковата молба не се съдържат конкретни доказателства в подкрепа на тезата, че вследствие именно на отменения административен акт са претърпени неимуществени вреди, както и конкретни доказателства, сочещи в какво се изразяват тези вреди. От съда се иска отхвърляне на претенцията, а в случай, че същата все пак бъде уважена се отправя искане за редуциране на размера ѝ, предвид разпоредбата на чл.52 от ЗЗД. Претендира се присъждането на юрисконсултско възнаграждение, като в условията на евентуалност се прави възражение за прекомерност на заявеното от ищцата за присъждане, възнаграждение за един адвокат.

Представителят на СГП дава заключение за основателност и доказаност на претенцията за обезвреда, като счита, предявената искова претенция по ЗОДОВ за принципно основателна. В същото време обаче, намира, че е налице прекомерно завишение на претендираното обезщетение на неимуществените вреди. Моли, в случай на уважаване на исковата претенция, съдът да редуцира и определи обезщетение по справедливост. Не споделя изложените съображения, доводи и възражения от страна на ответника по иска.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, и взе предвид доводите и становищата на страните, намира за установена следната фактическа обстановка:

Със заповед №22-4332-000168/12.01.2022г., на И. Й. на длъжност полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“, СДВР на основание чл.22 от ЗАНН във връзка с чл.171, т.2а, б."а" и чл.102, ал.1, т.1 от ЗДвП на И. И. Й. е наложена принудителна административна мярка - "прекратяване на регистрацията на ППС" за срок от шест месеца на лек автомобил марка „А.“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на ищцата.Така издаденият и надлежно съобщен административен акт е оспорен от И. И. Й. пред Административен съд София град, като по депозираната жалба е образувано административно дело №1215 по описа на съда за 2022г., 75 състав.

С постановено по делото решение №4120/20.06.2022г. съдът е отменил като

незаконосъобразна заповед №22-4332-000168/12.01.2022г. По аргумент от разпоредбата на чл.172, ал.5, изр. второ от ЗДвП, решението е влязло в законна сила.

В хода на настоящото производство е разпитано, в качеството му на свидетел, лицето Л. Д. С.. Последната заявява, че познава ищцата от около две години. Съпругът на свидетелката и този на ищцата били приятели от дълго време и те двете се познавали покрай тях. С. сочи, че семейството на ищцата си закупили л.а. „А. А7”. Ищцата забременяла през август, а автомобила закупили месец или два след това - през м.септември или м.октомври, като автомобилът бил закупен за лично ползване от ищцата, с цел придвижване, най-вече по време на самата бременност. Ищцата управлявала автомобила, като возила с него често и свидетелката. Свидетелката сочи, че и е известно, че регистрацията на автомобила била отнета и номерата били свалени през декември месец. Ищцата приела този факт много зле. Тъй като би ла притеснителна и имала доста тежка бременност, този случай я обезпокоил значително. Още повече, че немалко време и финансови средства били заделени за този автомобил. Свидетелката сочи още, че ищцата получила прокървяване на нервна почва, имало риск да загуби детето си, тъй като приемала ситуацията със спирането от движение на автомобила много тежко. И до ден днешен тази случка се коментирала. Документите на автомобила били изрядни, и ищцата не можела да проумее защо това и се случва. Свидетелката заявява, че около два-три месеца семейството на ищцата било без автомобил. Ищцата често ползвала такси. Освен това, съпругът на свидетелката я превозвал често до К. поляна, до Център „Н.“, където ходела на редовни прегледи. Освен автомобила „А.” А7, семейството на ищцата имали и един „М.”, който бил повреден и не можел да се ползва. Ищцата сама споделяла на свидетелката за това как се чувства. Свидетелката забелязвала промените в нея. Виждала я, че е много притеснена и разстроена от този факт. Ищцата изпитвала притеснения, особено след прокървяването и се притеснявала, че не може да реагира на момента, че постоянно трябва да разчита на други хора, за да може да се придвижи. По делото, от страна на ищцата са представени, Решение № 4120/20.06.2022г. по адм.д. № 1215/2022г. по описа на АССГ, 75 с-в.

Изискано и присъединено към доказателствения материал е административно дело №1215/2022г., 75-ти състав по описа на АССГ.

В хода на съдебното производство ищцата представя амбулаторен лист №18/14.01.2022г., амбулаторен лист №69/16.02.2022г., амбулаторен лист №19/16.03.2022г., амбулаторен лист №950/29.04.2022г. и амбулаторен лист №221998048ВСА/18.07.2022г., от които се установява, че във връзка с бременността и раждането на детето, ищцата е посещавала редовно медицински център „ Н.“.

Видно от писмо рег.№4332р-55100/16.09.2022г., регистрационните табели на процесния автомобил са отнети при съставянето на АУАН на 29.12.2021г., и върнати на 19.07.2022г., при възстановяване регистрацията му.

По относимостта и годността на приетите по делото писмени доказателства, спор по делото не се формира.

При анализа на събраните в хода на съдебното производство доказателства и след като съобрази становищата на страните, съдът формира следните правни изводи:

Предявеният иск за обезщетение за вреди черпи правното си основание от разпоредбата на чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. Съгласно този текст, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или

бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, като ал.2 на същия предвижда, че исковете по ал.1 се разглеждат по реда, установен в Административнопроцесуалния кодекс.

Следователно, във фактическия състав на отговорността за вреди по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ се включват следните елементи – незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината при или по повод изпълнение на административна дейност, вреда от такъв административен акт, действие или бездействие и причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат. При липсата на който и да е от елементите на този фактически състав, не може да се реализира отговорността на държавата или общината по реда на чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

В случая, искът се обосновава с незаконосъобразна Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №22-4332-000168/12.01.2022г. От събраните по делото писмени доказателства е установено, че ищцата е собственик на „А. А7”, с рег. [рег.номер на МПС] . Относно тези обстоятелства са представени и приети от съда, писмени доказателства.

Ангажираните гласни доказателствени средства – показанията на разпитаната свидетелка Л. Д. С. са логични, последователни и непротиворечиви, поради което следва да бъдат кредитирани изцяло от съда. В тази връзка, съдът съобрази че същите са относно търпените неимуществени вреди изразяващи се в необходимостта на ищцата по време на бременността си редовно да посещава лекар, като при тези посещения не е могла да ползва собствения си автомобил, както и притеснението и, от неудобството да ползва услугите на приятели или алтернативен транспорт. От показанията на разпитаната свидетелка се установява още, че макар семейството на ищцата да притежава друг автомобил, последният през периода на прекратената регистрация на автомобила „А. А7”, не е можело да се ползва.

Съгласно разпоредбата на чл.1 от ЗОДОВ, държавата отговаря за вредите, причинени на гражданите от незаконосъобразни административни актове и действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица по повод изпълнение на административна дейност. Основателността на исковете предполага осъществяването на следните материално-правни предпоставки, в съотношение на кумулативност:

-срещу ищеца да бъдат извършени действия или издадени административни актове, които са обявени по съдебен ред за незаконни,

-да е претърпял изложените в исковата молба неимуществени вреди и между незаконните действия на административния орган

-да е налице причинно-следствена връзка, като тези елементи от фактическия състав на иска подлежат на доказване от ищеца съобразно правилата на чл. 154 ал.1от ГПК.

В чл.4 от ЗОДОВ е предвидено, че отговорността на държавата е за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това дали са причинени от длъжностното лице виновно. Следователно, държавата носи пълна имуществена отговорност – осигурява пълна обезвреда на претърпените вреди, пропуснатите ползи, болките и страданията, които са претърпели гражданите от незаконосъобразното поведение на държавните органи и служители, като нейната отговорност е гаранционна и обективна, поради което не е необходимо вредите да са причинени виновно от длъжностното лице.

Установено е по делото, че срещу ищцата е издадена Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №22-4332-000168/12.01.2022г., която е

призната за незаконосъобразна и отменена с влязло в сила Решение №4120/20.06.2022г. по адм.д.№1215/2022г. по описа на АССГ, 75 състав.

Следователно, е налице първата предпоставка за ангажиране на отговорността на СДВР-незаконосъобразен акт на орган или длъжностно лице на държавата при или по повод изпълнение на административна дейност, отменен по съответния ред.

Негативните последици върху личността и психиката на лицето срещу което е издадена заповедта, се подразбират. В този случай държавата дължи обезщетение, според константната практика на ВКС, дори и когато не са ангажирани доказателства за тях, тъй като е нормално такива вреди да са търпени /В този см.Решение №247/16.06.2010г. по гр.д.№273/2009г. на ВКС, Трето ГО; Решение №457/25.06.2010г. по гр.д.№1506/2009г. на ВКС, Четвърто ГО и др./.

От представените и приети писмени и гласни доказателства безспорно се доказват неблагоприятните психични изживявания, както и чисто физическите неудобства, създадени на ищцата от невъзможността ѝ да се придвижва със собствения си автомобил, продължила малко повече от шест месеца—последница от незаконосъобразния акт на ответника.

От показанията на разпитаната свидетелка се установи, че ищцата била силно притеснена от това, че не е разполагала с автомобила си продължително време. Същата изпитвала неудобство, че се налага да моли за помощ и да ангажира близки да я транспортират до различни места. Състоянието на тревожност допълнително било изострено, предвид необходимостта от редовно посещение на лекар, поради бременността и/ вж. и приложените амб.листове/. Ищцата е преживяла негативно в емоционален план наложената принудителна мярка, тъй като била уверена, че спрямо нея неправомерно е упражнена процесуална принуда. Чувството и на справедливост и вяра в институциите било накърнено.

Всичко това обуславя извод за безспорна установеност на това, че ищцата е претърпяла неимуществени вреди.

За да е налице причинно-следствена връзка между настъпилата неимуществена вреда и незаконосъобразния акт, трябва увреждането да е пряка и непосредствена последница от издаването му. Липсва законово определение на понятията-пряка и непосредствена последница от увреждането, употребени в чл.4 от ЗОДОВ, нито в този закон, нито в Закона за задълженията и договорите, нито в други нормативни актове от действащото законодателство, поради което съдът намира за необходимо да позове на мотивите на Тълкувателно решение №1/15.03.2017г. на Върховния административен съд, постановено по тълкувателно дело № 2/2016г.

Както правната теория, така и съдебната практика, са приели критерии, от които да се изхожда при определяне съдържанието на тези понятия.

Според правната доктрина, водещи при определянето на съдържанието на понятията "пряка и непосредствена последница" са теорията за равноценността, според която един факт е причина за резултата, когато, ако този факт е липсвал, то резултатът не би настъпил, и адекватната теория, съгласно която причина са тези условия, които причиняват резултата нормално, типично, адекватно, а не по изключение.

В практиката на Върховния касационен съд, изразена в решение №81/27.01.2006г. по гр.д.№ 23/2005г. на 4-то гражданско отделение на ВКС, решение № 129/25.07.2005г. по гр.д. №2439/2003г. на същото отделение на ВКС и други е възприето разбирането, че "...непосредствени вреди са тези, които по време и място следват противоправния резултат, а преки са тези, които обосновават причинната връзка между

противоправността на поведението на деликвента и вредите.....".

Следователно, след като едно от условията на АПК за образуване на производство по чл.1 ал.1 от ЗОДОВ е административния акт да е отменен по административен и/или съдебен ред /както е в разглеждания случай/ и след като на ищцата се е наложило да се придвижва с чужд автомобил като ползва услугите на приятели или алтернативен транспорт, тъй като е била незаконосъобразно лишена от ползването на собствения си такъв, което неминуемо е свързано с чувство за притеснение, неудобство, допълнителни негативни емоции, свързани с уговорки, предвиждане на повече време за придвижване и т.н.- все неимуществени вреди, които са в пряка причинна връзка с отменената като незаконосъобразна принудителна административна мярка и непосредствена последица от нея.

Неразделната връзка между отменената заповед и изпитаните от ищцата негативни емоции, притеснения и неудобства е пряка и непосредствена, тъй като се намират в отношение на обуславяща причина и следствие. Ищцата не би страдала от невъзможността да се придвижва с лекия си автомобил, не би ползвала услугите на такси или приятели, не би изпитала стрес и чувство на несправедливост, здравето и не би било застрашено, ако срещу нея не беше издадена Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №22-4332-000168/12.01.2022г. С последната са увредени нейните законни права и интереси, в това число конституционно гарантираното ѝ право на собственост, което е неприкосновено съгласно чл.17, ал.3 от Конституцията на Република България.

При тези обстоятелства, съдът намира, че са налице всички предпоставки на закона за ангажиране на отговорността на ответника по чл. 1 от ЗОДОВ.

Съдът намира, че в хода на съдебното дирене бяха ангажирани достатъчно убедителни доказателства, които да обосноват извод, че в конкретния случай са настъпили вреди.

Негативните емоции и страдания на ищцата, подлежат на репарирание в реален, а не символичен паричен еквивалент.

В случая съдът съобрази, че се касае за комплексно неблагоприятно въздействие от незаконосъобразния акт, което е кумулирало в негативен план ефектът върху емоционалната и правната сфера на ищцата.

Съгласно чл.52 от ЗЗД, приложим съгл. пар.1 от ЗР към ЗОДОВ, обезщетението за причинените неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Понятието „справедливост“ като морално-етично понятие включва съотношението между деянието и възмездиято, достойнството на хората и неговото възнаграждаване.

Осъждането, само по себе си, има ефект на овъзмездяване, а като база за паричния еквивалент на причинената неимуществена вред служат още икономическият растеж, стандартът на живот и средонстатистическите показатели за доходите и покупателните възможности в страната към датата на деликта.

Критериите за определяне на този размер по справедливост са видът и обемът на причинените неимуществени вреди, интензивността и продължителността на претърпените вреди, общовъзприетото понятие за справедливост и общото икономическо състояние на обществото /пост-е

№4/1968 г. на Пленума на ВС/.

Обезщетението за неимуществените вреди следва да се определи съвкупно като обзвреда за цялостните последици за ищцата, като се вземат предвид конкретните обстоятелства по делото.

Съдът при определяне на обезщетението, което да репарира причинените неимуществени вреди на ищцата, отчете характера и степента на увреждането, начина и обстоятелствата при които е получено, продължителността и интензитета на въздействие чрез предприетите незаконосъобразни правни актове и действия на ответната страна, комплексният ефект на всички тези действия върху ищцата, общественото и социалното му поведение и положение, като съобрази и че неговият размер не следва да бъде източник на обогатяване на пострадалия /така решение №532 от 24.06.2010г. по гр.д.№1650/2009г. на ВКС, решение №356 от 9.12.2014г.- по гр.д.№2946/2014г. на ВКС, решение №28 от 6.02.2018г. по гр.д.№1639/2017г. на ВКС и др./.

При определяне на дължимото обезщетение на ищцата, съдът отчете негативните последици за личността ѝ в личностен и психологически аспект.

При отчитането на всички законови критерии, съобразявайки се с константната съдебна практика по сходни случаи, и конкретната фактическа обстановка, съдът приема, че за понесените от ищцата болки и страдания за причинените ѝ неимуществени вреди от издадения незаконосъобразен акт–Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №22-4332-000168/12.01.2022г., справедливо обезщетение би било в размер на 2000,00лева. В останалата част, над тази сума, до претендираните 3000 лева, предявеният иск се явява недоказан.Ето защо, над този размер, същият следва да бъде отхвърлен.

Основателна се явява и акцесорната претенция за заплащане на законната лихва върху претендираната сума, считано от 04.07.2022г. - датата на депозиране на исковата молба, до окончателното ѝ заплащане.

В съдебно заседание ищцата претендира присъждане на направените по настоящото дело разноски, за които представят списък.

Съгласно този списък, разноските на И. И. Й., за които са представени и доказателства за извършването им са в общ размер от лева, от които 10 лева – ДТ за завеждане на съдебното производство и 450 лева - адвокатски хонорар.

Съобразно разпоредбата на чл. 8 ал.1 т.2 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения , минималното дължимо адвокатски възнаграждение възлиза на 440 лева. Ето защо, съдът намира възражението за прекомерност на договорения адвокатски хонорар в размер на 450 лева, за неоснователно.

Според разпоредбата на чл. 10, ал.3 от ЗОДОВ, ако искът бъде уважен изцяло или частично, съдът осъжда ответника да заплати разноските по производството, както и да заплати на ищеца внесената държавна такса; съдът осъжда ответника да заплати на ищеца и възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с уважената част от иска.

Съобразно уважената част от иска и представените доказателства за сторени разноски, в полза на ищеца следва да бъдат присъдени разноски в размер на

300 лева. За адвокат и 10 лева –ДТ. Или на ищеца се дължи общо сумата от 310 лева.

С оглед изхода на спора и направеното от процесуалния представител на ответната страна искане за присъждане на разноски, на същата се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 80 лв., определен съгласно чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ. По компенсация, в полза на ищеца следва да се присъдят разноски в размер на 230 лева.

По изложените съображения, Административен съд – София град

РЕШИ:

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/– [населено място] [улица] да заплати на И. И. Й., [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] на основание чл.1 от ЗОДОВ сумата от 2000/две хиляди/ лева, представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди от Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №22-4332-000168/12.01.2022г., издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“, СДВР, отменена като незаконосъобразна с влязло в сила Решение №4120/20.06.2022г. по адм.д.№1215/2022г. по описа на АССГ, 75 състав, ведно със законната лихва върху тази сума от датата на предявяване на иска – 04.07.2022г., до окончателното ѝ изплащане, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата над уважения размер от 2000 лева до предявения размер от 3000 лева, като недоказан.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи, [населено място] [улица] да заплати на И. И. Й., [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] сумата от 230/ двеста и тридесет/ лева, представляваща направените разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от връчване препис на страните.

СЪДИЯ: